

6 Μαρτίου 2016

Ειδομένη, ανυπόφορη δοκιμασία πολιτισμού και ανθρωπιάς (Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Αρχισυντάκτης Θρησκείας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Άλλη μια επίσκεψη με την ομάδα της Α.ΠΑ.Ν. για τη μαρτυρική Ειδομένη. Κι αυτή ίσως η πιο σημαδιακή. Σάββατο των ψυχών κινάς για τις ψυχές που στοιβάζονται ανάμεσα σε κλειστά σύνορα, διωγμένοι από την καταστροφή, προχωρώντας μέσα από καχυποψίες, με την ελπίδα το βασικό τους - αν όχι το μόνο, εφόδιο.

Οδηγείς και το μυαλό πάει στ' αυριανό ανάγνωσμα. «Ξένος ήμην». Δυο φορές θα το υπενθυμίσει. Τρωσ τα χιλιόμετρα κι αναρωτιέσαι, τι κάνεις, πόσο φτάνει αυτό που κάνεις, πόσα δεν κάνεις. Σημαδιακή.

Ο ήλιος καίει - παρηγοριά που θα στεγνώσει τις λάσπες από την προψεινή μπόρα, που μούσκεψε τη δυστυχία και τη φούντωσε - για λίγο ευτυχώς.

Κοντεύεις. Μερικά σκόρπια μπουλούκια περπατάνε. Πάνε να προστεθούν στο χάος και την απόγνωση. Τα μισθωμένα πούλμαν μέχρι και του περασμένου μήνα είναι πια μια μακρινή ανάμνηση.

Έφτασες. Αδιαχώρητο. Μιλιούνια στο στενό δρομάκι. Πάνε κι έρχονται, πάνε πού; Αυτοκίνητα αμέτρητα στη σειρά. Σημάδι ευαισθησίας. Κόσμος σηκώνεται κι έρχεται. Των ψυχών. Κουβαλάει εδώ για τα μνημόσυνά του.

Αδειάζετε τ' αμάξια. Οι πρώτοι συνοδοί έλκονται ακαριαία. Τα διλήμματα αρχίζουν. Κάθε τι που δίνεις μαζεύει στη στιγμή ένα σμάρι γύρω, που η ανέχεια τ' αγριεύει.

Ένας παππούς στην άκρη του δρόμου, μόνος, σε μια αναπηρική καρέκλα, με ρούχα ανατολίτικα. Ποιος σύγχρονος Αινείας τον έβγαλε απ' τις φλόγες άραγε, για να ξαποστάσει σ' έναν άγνωστο τόπο, σ' ένα χωράφι μιας μακρινής μικρής μεριάς που λέγεται Ειδομένη... Ο παππούς έχει μια ταινία γύρω στα μάτια - για τον ήλιο; για κάποια πάθηση; - και κουνάει ολοένα το κεφάλι, μουρμουρώντας... Τι να σκέφτεται, τι να μοιρολογά, ποια μοίρα να θρηνηί, ποιες μνήμες ν' αποχαιρετά;

Περπάτημα αρκετό και φτάνετε στον ορισμένο τόπο. Το φαγητό να συσκευαστεί, να 'ναι έτοιμο για τη διανομή. Δίπλα άλλες ομάδες, από άλλες οργανώσεις. Μετράς κι αναμετράς παρουσίες κι απουσίες... Πικρές σκέψεις, ασ' τες τώρα....

Οι άνθρωποι μαζεύονται. Πολλοί. Κάνουν ουρές από μόνοι τους. Μία οι άνδρες, μία οι γυναίκες...Στήνεται η επιχείρηση της διανομής. Όπως καθημερινά λέει η Ομάδα «Οικόπολις», που έχει τη μακρά και βαριά ευθύνη της διαρκούς παρουσίας.

Ανέλπιστα οπωσδήποτε, τα πράγματα ξεκινούν καλά. Περνούν υπομονετικά, κρατούν την τάξη, αναγνωρίζοντας ίσως καλύτερα απ' όλους τη διάσταση των πραγμάτων. Κάποιοι φαίνεται πως αρνούνται την απραγμοσύνη κι έρχονται αρωγοί, πολύτιμοι συμπαραστάτες: Μιλούν τη γλώσσα, εξηγούν, μένουν ακούραστοι διαρκώς, εξυπηρετούν και τους δικούς τους, ενοχλούν κάποιους δικούς μας, ανθρώπινα όλα.

Συνεργεία δημοσιογράφων παντού. Με κάμερες και μικρόφωνα, τριγυρνούν ανέκφραστοι. Οι περισσότεροι ξένοι. Όλοι τους σίγουρα οι πιο επαγγελματίες μέσα σ' αυτό το ανθρωπομάνι. Το επιβεβαιώνεις από τη συνέντευξη που δίνεις σε κανάλι γείτονος.

Οι ώρες περνούν ατέλειωτες. Η κούραση επιδρά. Η ομάδα σταδιακά φυλλοροεί. Εμφανές ότι κάποιοι περνούν πάλι και πάλι - και τι να κάνεις. Οι περισσότεροι ζητούν δεύτερες μερίδες. Άλλοι να πάρουν εκτός σειράς. Έγκυες, άρρωστοι, ηλικιωμένοι. Μέσα στο πανδαιμόνιο ψάχνεις σε κλάσματα δευτερολέπτου το σωστό και το δίκιο. Βλέμματα αξιοπρέπειας που ζητούν και σφάζουν. Μωρά συνέχεια, μπλέκονται στα πόδια σου, ζητάνε. Φοβάσαι το πλήθος που μπορεί να γίνει όχλος και να πατήσει αδιάκριτα σε χαλίκια και πεσμένα σώματα. Ένα μωρό 2-3 χρονών πέφτει διαρκώς μπροστά σου, το σηκώνεις και μετά από λίγο τα ίδια. Κάποια στιγμή μπλέκεται στο προστατευτικό/διαχωριστικό δίχτυ και κλαίει γοερά. Γονιός κανείς, πουθενά. Ένας εθελοντής το απομακρύνει κάπου, πέρα από το πλήθος... Έχει ήδη νυχτώσει - πού θα πάει;

Οι μερίδες αραιώνουν. Κάποιοι περνούν αδιάφοροι για τα λιγοστά που δίνονται, άλλοι εξακολουθούν να επιμένουν. Ανάβουν φωτιές τριγύρω. Καίνε σκουπίδια. Ο λαιμός στεγνώνει, κάπνα και πίκρα.

Ένα εφτάωρο βαρύ τελειώνει, με τις 4 ώρες του άγνωρης έντασης . Χώνεσαι στο πλήθος για το γυρισμό. Γύρω σου μια ανθρωπιά που βολοδέρνει ταλαιπωρημένη στο σκοτάδι. Σκηνές ακατανόητες παντού: Ουρές απροσδιόριστης κατάληξης μέσα στη νύχτα, καυσόξυλα σε σωρούς, μια επιφανειακή ανεμελιά, οικογένειες

στοιβαγμένες σε σκηνές, υπάρξεις αποκαμωμένες, παιδικά βλέμματα γεμάτα ερωτηματικά, μια ομάδα που προβάλλει μια ταινία στο πλάι ενός βαν, λαπτοπ και δορυφορικές δημοσιογράφων, μια ανακατωσούρα για τη νύχτα που έρχεται, σκηνές αμέτρητες μέσα στα χωράφια, πλάνα από έναν εφιάλτη που ζεις ξύπνιος.

Επιστροφή. Προς τη βολή και το συνήθειο. Η φρίκη θα βρει τον τόπο της. Πένητες και ανέστιοι μένουν πίσω. Αποκαμωμένος νιώθεις εικόνες και σκέψεις να φεύγουν ανεξέλεγκτες. Θυμάσαι ξανά το ανάγνωσμα. Και ξανά αναρωτιέσαι.

Ξημερώνοντας Απόκρεω '16